

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Annales Episcoporum Slesvicensivm

Cypraeus, Johann Adolph

Coloniæ Agrippinæ, 1634

Capvt VI.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64615](#)

C A P V T V I.

Anno 1245. *VV*aldemaro mortuo, *S.* Ericus *VV*aldemari secundi natu maximus filius, contra voluntatem Patris Rex Daniae 83. creatus est, à Fratris satellitibus securi casus, & in flumine Slia prope Slesuicum projectus, interiit Anno C. 1244. (Baron. 1251.) Regni verò sui anno 9. quem nondum expleuerat. Loges Regni Danici, iussu Regis Christiani IV. per Generosum, Strenuum ac Nobilissimum D. Cancellarium Christianum Frijs, Hæreditarium in Kragerup Equitem auratum, ceterosq; Regni proceres, Illustres ac Splendidiſimos Equites anno C. 1621. renouatas, promulgauit, anno 1244. Slesuico vbi sepultus, Ringstedium translatus anno 1257. Filiæ ei fuerunt, Iuditha & Agnes factæ Moniales, Ingelburg Magno Regi Norvægiae, & Sophia *VV*aldemaro Regi Sueciæ nuptæ.

A B E L alter *VV*aldemari secundi Filius *S.* Erici Frater, Anno 1232. Dux Slesuicensis creatus est, cuius etiam meminit Ius Danicum in proemio, Slesuici aulam & domicilium habuit. Anno 1237. Dux Abel Filiam Comitis Adolphi de Schovvenburg duxit vxorem 7. Calend. Maij. Tandem post perpetratum fratricidium Rex Daniae 84. Anno 1250. creatus, à Frisijs vero Eiderstadiensibus interfectus, Anno 1252. Slesvige in templo Cathedrali sepultus, exinde in syluam Poele translatus. Monialibus Slesuicensibus priuilegia dedit. Vxor Mechtildis Holsatiæ Comes, ex qua tres Filios suscepit, *VV*aldemarum Ducem Slesuensem sanctum, &c. Ericum Ducem Slesuensem sextum &c. (de quibus posteà,) Abelem qui in pueritia Obiit, Svveinburgi sepultus, Anno 1270.

WALDEMARO igitur rebus humanis exempto, Ericus Filius eius natu maximus, in regni Imperio ac administratione successit. Abel autem Patris iudicio ac voluntate fretus ac confisus, Fratri Erico se anteponi

teponi debuisse existimabat. Ideoq; Ericū, se posthabito, contra decretum ac voluntatem Patris Regem electum ac designatum sibiq; Prælatum, indigne ferebat. Quam ob rem, Erici imperium, initio graues motus excepérunt. Nam Adolphi Comitis Holsatiæ, eius, qui Monasterium ingressus erat, Filiam, Abel in matrimonio habebat. Quo circa Ioanne & Gerhardo, affinibus, Comitibus Holsatiæ fretus, rem armis tentare constituerat. Manu itaq; militum ex suis & exteris collecta, Regē oppugnare decreuit; Huic affines subsidio veniunt. Rex Ericus videns se peti, amicorum auxilio stipatus, ditionem Comitis Ioannis ingressus, eam diripuit. Ibi tum, à Gunzelino Comite Sverinensi, quo Rex familiarissime vtebatur, vrbs Oldesloum capta est. Holsati, qui in præsidijs & munitionibus erant, ditionis suæ defendendæ causa, partim occisi, partim capti, alij, quo vitæ suæ consulerent, fuga elapsi sunt. Quo tempore Ducatui & Episcopatui, damnum maximū illatum, Ecclesiaq; Slesuicensis grauiter afflicta fuit, cui tamen in damni accepti compensatione in, Abel postea, pace facta, bona quædam & prædia in Iarnvitho, largitus est. Quam donationem postea, Ericus Rex, Abelis Fratruelis, Ecclesiæ Slesuicensi, confirmavit: ut ex literis ea de re datis constat.

ERICVS Dei Gratia, Danorum Slauorumq; Rex Christophori Filius, omnibus præsens scriptum cernentibus salutem. Quia Patruus noster Abel, quondam Rex Danorum, Ecclesiæ B. Petri, pro damnis, quæ Rex Ericus, bonæ memoriae, eidem Ecclesiæ, tempore Belli intulit, possessiones quasdam in Iarnvith contulit, & Scotauit, iure perpetuo possidendas. Nos Indemnitati omnium Ecclesiarum Regni nostri intendere cupientes, Scotationem à dicto Patruo nostro Abel ratam habemus & acceptam. In cuius rei testimonium, præsentes literas sigillo nostro fecimus roborari. Datum Rostoch A.D. 1259. Idus Octob. 8. in præsentia Dominae Regine. Quæ

Quæ tamen donata ac concessa Ecclesiæ dona ac prædia, viliora & minora extiterunt, quam ut damnum datū & acceptum, posteri annos plures deinceps inde sarcire, ac compensare potuerint. Quibus rebus effectum est, ut omnium animi in Abelem propenderent: tam metu discriminis & periculi, in quo versarentur, quam propter summam crudelitatem, quam Erici milites exercuissent. Tantus enim omnes terror inuaserat, ut ex subditis, multi innocentes fugerent, suppliciorum & tormentorum, quibus vexarentur, euitandorum causa: multi etiam supplices Regi facti sese dederent, & fide data promitterent, se in officio permanuros & imperata facturos esse. Tandem Ericus & Abel, amicorum interuentu reconciliati fuerunt, subditis id obnixè potentibus, ut qui Ditionem & Agros vastari, & Diuina Humanaq; misceri viderent. Itaque metu coacti, pacis leges ab eo, qui victor esset, acceperunt. Rex ericus, qui Diuum *Venceslaum* coleret, (is Bohemiæ fuerat, & à fratre suo interemptus in numerum Diuorum relatus erat) nocte intempesta, vidi sibi *Venceslaum* astantem, hæc verba effari. *Bono animo esto Erice frater, Ego tibi adsum, quem colis & honoras, tibiq; nuncium affero, te eodem mortis genere sublatum iri, quo Ego occubui: interim tamen Cœnobium te extruere iubeo.* Cuius monitis & verbis obsecutus, Cœnobium in terra Reualensi ædificare cœpit. Quod tamen non exædificauit. Nam antequam id ad exitum perduceret, è vita sublatus est. Ericus, qui illud *Venceslai* vaticinum ferè susq; deq; habebat, ut qui Regnum iam fatis pacatum ac confirmatum se habere existimaret, ab hostibus nihil sibi quicquam mali timebat, omninoque sibi persuasum habebat, vaticinium impleri non posse, priusquam Cœnobium ædificasset. Quare in eo ædificando

cando procrastinare, & diem ex die ducere cœpit: sed & à fratre nihil sibi metuendum existimabat, quod anno superiori reconciliati, omnem ex animo dissensionum memoriam deleuissent, simultatesque depo- suissent, quarum ne scintillam quidem superesse pu- tabat: idq; ex eo colligitur, quod Fratrem Ericum paulò post inuiseret, & Slesuicum contenderet, cum eo se se exhilaraturus. Quem venientem Abel huma- nissimè excepit, odio quod adhuc in visceribus hære- bat, abscondito ac dissimulato, quod usque adeo ra- dices egerat, ut Abel, qui Regni cupiditate flagraret, vitam sibi acerbam existimaret, nisi Fratrem sustulif- set, quippe qui Regni causa iusq; fasque violare non dubitaret. Cum autem multis colloquijs tempus fal- lerent, & Rex Ericus ludum latrunculorum, seu ut vulgus appellat, *Scachorum*, cum Nobili quodam lu- deret, nihil mali suspicans, ecce de improviso Abelis satellites, Regem Slesuici inuadunt, captumque in lembum vel nauiculam coniiciunt, & *Slia* flumine ve- cti, cum ad eum locum, vbi minima est fluiminis lati- tudo & traiectus breuissimus vulgo zum *Sunde*, per- uenissent, Danus quidam *Lago*, unus ex Regis satelli- tibus, qui Regem maximè oderat, ac de eo interficiendo mandatum habebat, in hæc verba prorupit, *Scito inquit, ô Rex, tibi statim moriendum esse.* Cui Rex; *Id ego pro certo habebam, vbi in tuas manus incideram, in- terim tamen, hoc vnum peto, vt mihi sacerdos concedatur, cui peccata mea confitear, priusquam mortem hanc fune- stam oppetam.* Qui cum accersitus esset, Rex delicta confessus, & absolutus fuit, ut virum Christianum decebat, qui animæ suæ æternum consulere volebat. Ibi tum Rex, *præsigiebat mihi animus, me à fratre meo interfectumiri, interim tamen mortem tam præmaturam & præproperam non expectabam: peccata & delicta quidem*

R

mea,

mea, eiusmodi mortem meruerunt, idq; fateor, sed Fratrem
meum Abelem, nisi ad meliorem frugem sese reperit & re-
sipuerit, idem Exitus & quidem huic non dissimilis manet.
Vaticinium Regis morituri, verissimum fuisse, mors
Abelis comprobauit. Rex autem Ericus in lacu Slia
prope Slesuicum eo ipso tempore, securi in naui per-
cussus animam exhalauit, interim tamen ei caput
præcisum non fuit. Cadauer exanime saxo affixum
in flumen Sliam iniectum est, quod tamen paulò post
e fundo emersit, & supernatare visum, & appulsum
ad Ripam Sliæ, eo in loco, vbi in eius rei memoriam,
Crucem ligneam, posteri collocarant, inuentum fuit.
Quæ crux adhuc Patrum nostrorum memoria, in
prato illo ad ripam stetit, licet nunc collapsa & diruta
sit: inde corpus Slesuicum translatum, & in templo
Dini Petri prope chorum sepulturæ traditum fuit. Ef-
figies Regis ex ligno facta, adhuc extat in domo ca-
pitulari, cuius hæc est species: Vir corona redimitus,
facie pallida & lurida, capillis passis, barba nigra, ma-
nibus & pedibus constrictus & colligatus, tunica ob-
longa & ad talos usque demissa, calceis acutis & cor-
nutis, prout eo tempore mos fuit, baltheo autem au-
reo per medium pallæ talaris infra lumbos cinctus:
sed & compedes, quibus Rex colligatus fuit, adhuc
extant: quas etiam nobis pueris exhibuerunt & com-
monstrarunt. Pro certo etiam refertur, dum funus
adueheretur & efferretur, omnes campanas, so-
num nullo pulsante, edidisse. Piscatores etiam Sles-
uenses, eo in loco, vbi Ericus in flumen iniectus es-
set, saepe candelas cæruleas ardentes, aspectu horridas
vidisse, maiores nostri memoria proditum dixerunt.
Corpus autem Erici multis post annis clam subtra-
ctum, & in Daniam Ringstedium translatum & per-
ductum esse ferunt, vnde & Antiquitas pia ac vene-
randa

randa Regem hunc admodum pium ac deuotum, iniustaq; cæde peremptum, ac in Diuorum numerum relatum, summo cum honore ac veneratione coluerunt ac celebrarunt. Brachium eius Slesuici retentum, precibusq; nostrorum impetrarum esse, idque adhuc ibi extare, certissima & constantissima fama est: quod ab Ecclesia olim in tanto honore ac veneratione fuit habitum, vt Monachi mendicantes illud vbique circumferrent, ac populo spectandum exhiberent, additis precibus & promissione proposita, vt si quis in Dei honorem ac gloriam, Ecclesiæ ædificationem ac ornamentum, & B. Erici piam recordationem, suam liberalitatem ac beneficentiam opere demonstratus esset, ipsum vicissim propter Christi meritum, & B. Erici suffragium ac intercessionem, pœnarum indulgentiam, & dignam in cœlis mercedem, recepturum esse. Cuius ostensi brachij reliquias, tanto honore ac reuerentia populus est prosecutus, vt eius beneficio, tantum æris ac pecuniæ collegerint, quo ambitus templi Slesuicensis amplissimus ac ornatisimus exstructus & ædificatus fuit. Cædis autem huius tragicæ ac lugubris consciij & authores, tragicos exitus habuerunt. Lago author cædis in Holsatia inter ludendum confoditur, Hermannus Kenckyverderus Nobilis miles, qui cum Rege, dum caperetur, luderet, delicti & criminis alicuius insimulatus, à rusticis fossoribus interficitur. Iusto Dei iudicio condignam meritorum suorum mercedem retulerunt, sanguinemq; iniuste effusum sanguinis profusione luerūt. Eodē anno, quo Ericus rebus humanis exemptus esset, Ioānes Comes Holsatiæ, cladis acceptæ (de qua suprà,) memor, vt Abelēad Regnū Daniæ eucheret, ope & auxilio Archiep. Bremensis, & auunculi Simonis Electi Paderbornensis, collecta militum

R 2 manu

manu in Daniam expeditionem fecit , & arcem Ren-
desburgum , quam Rex Ericus munierat & præsidio
firmauerat, oppugnare cœpit : sed cum ad diem Lau-
rentij, de Erico interfecto , rumor allatus & vulgatus
esset, quem etiam paulò post rei veritas comproba-
uit, Ioannes ab expugnatione iterum recessit.

C A P V T VII.

*Sacrilegâ cum tecta manu Mars sacra profanat,
Eschillus populum dogmata sacra docet.
Sed Deus est vindex scelerum, nam milite cæso
Rex bello captus, vincula dura gerit.*

A. C. 1257.

ANNO 1250. Eskillus, Natione Danus, Dei & Apostolicæ sedis gratia . Episcopus Slesvi-
censis designatus & confirmatus fuit. Hic in choro Slesuicensi sepultus est, ea parte, quæ ad austrum vergit , non procul à valuis ante Cathedram Episcopi, vbi nomen eius solum incisum atque insculptum inuenitur.

Hac tempestate Abel fraticida , Rex Daniæ 48. creatus, ut cædem ac parricidium commissum , aliqua ratione expiaret , & pietatem præ se ferret , Virginibus Deo dicatis, vel Religiosis, quæ in Cœnobio Slesuici *Divi Ioannis* commorantur, priuilegia & immunitatem donauit , vt Coloni cœnobij ab omnibus exactionibus immunes sint ac liberi, & ne illorum quisquam Regiæ Iurisdictioni, subiectus esset , aut seruitia præstare cogeretur, nisi id Patriæ salus & communne periculum flagitaret , quod ad eius defensionem, hostem